

ΓΙΑΤΙ ΔΕΝ ΑΠΟΔΙΔΟΥΝ ΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΑ ΜΕΤΡΑ; (της Ιωάννας Μουτσοπούλου)

οικονομική κρίση.

Μήπως χρειαζόμαστε ένα **Νιου Ντιλ** και πρέπει η κρατική βοήθεια να διοχετευθεί στην κατευθείαν στήριξη της κοινωνίας;

Θα ήταν βέβαια υπερβολή να περιμένει κανείς να αποδώσουν άμεσα τα σοβαρά οικονομικά μέτρα που έχουν λάβει οι κυβερνήσεις για την

Όμως η αλήθεια είναι ότι διαφαίνεται από όσα διαρρέουν προς τα μέσα ενημέρωσης ότι το πρόβλημα έχει αγγίξει πλέον και την ίδια την πραγματική οικονομία, πράγμα που καθιστά τα μέτρα αυτά ανεπαρκή, ίσως μάλιστα το πρόβλημα να μην είναι μόνον ο κλονισμός της εμπιστοσύνης, αλλά και περισσότερο πραγματικά προβλήματα.

Εδώ οδηγούν οι οικονομικοί δογματισμοί και η ισχυρογνωμοσύνη, που δεν επιτρέπουν την έγκαιρη αντιμετώπιση των προβλημάτων. Η έγκαιρη αντιμετώπιση απαιτεί οξυδέρκεια, ελεύθερη αντίληψη (ακόμη και από την αντίληψη περί ελευθερίας!) και φυσικά καλή θέληση, δηλαδή να μην είναι κανείς προσκολλημένος στην προσδοκία υπερβολικού κέρδους και υπεροχής. Αυτά όμως τα στοιχεία ήσαν απόντα και οι «σχεδιαστές» της οικονομίας θέλησαν στην κυριολεξία να εξαντλήσουν κάθε περιθώριο ανάπτυξης των ανόητων σχεδίων τους. Μόνον όταν πια το οικοδόμημα κατέρρεε σκέφθηκαν να τροποποιήσουν την κατεύθυνσή τους, αν και ακόμη και τώρα, στη στιγμή της κατάρρευσης, υπάρχουν μερικοί εξ αυτών που επιμένουν να φοβούνται την κρατική παρέμβαση, παρά τα ασύλληπτα ποσά που διοχετεύει το κράτος στις τράπεζες, όπως π.χ. η κοινοτική επίτροπος Νέλυ Κρουζ, αρμόδια για τον ανταγωνισμό. Βέβαια φυσικό είναι ο άνθρωπος με την κοινωνική αδιαφορία του να θέλει να απολαμβάνει τη βοήθεια, χωρίς ο ίδιος να αλλάζει και εξακολουθώντας ταυτόχρονα να κάνει ανεξέλεγκτα ό,τι επιθυμεί. Αλλά θα πρέπει να σκεφθούν ότι τα χρήματα που παίρνουν δεν είναι δικά τους, καθώς βέβαια ούτε και εκείνα τα οποία χρησιμοποίησαν καταστροφικά με τον γνωστό ανερμάτιστο, κερδοσκοπικό και υπερφίαλο τρόπο τους.

Το σημερινό ζήτημα είναι ότι οι πολίτες δεν γνωρίζουμε το αληθινό μέγεθος του προβλήματος, ότι δηλαδή ίσως ακόμη και αυτά τα μέτρα υπέρ του τραπεζικού συστήματος να μην είναι κατάλληλα για τη συνολική διευθέτηση της κρίσης, δηλαδή να είναι όχι απλώς ανεπαρκή, αλλά ίσως να μην είναι καν ορθά και να έπρεπε να πάρουν τελείως διαφορετική κατεύθυνση. Γιατί, αν επίκειται οπωσδήποτε σοβαρή ύφεση, δηλαδή ανεργία, φτώχεια και σοβαρές ελλείψεις στους λαούς, τότε ίσως δεν θάπρεπε να διατεθούν αυτά τα χρήματα στον τραπεζικό τομέα, αλλά σε ένα σχέδιο κατευθείαν στήριξης της κοινωνίας όπως το Νιου Ντιλ του **Φ. Ρούσβελτ** στις ΗΠΑ το 1933. Να μη ξεχνάμε ότι και το κράτος έχει τα όριά του και ότι δεν μπορεί να αντιμετωπίσει όλες τις ανάγκες ταυτόχρονα, αλλιώς υπάρχει κίνδυνος να πτωχεύσει και αυτό.

Αν πραγματικά αυτό συμβαίνει, τότε η ευθύνη των κεντρικών σχεδιαστών θα είναι πλέον διπλή: και για τα αίτια της κρίσης και για τα μέτρα αντιμετώπισής της. Και τότε δεν θα έχουν καμμία δικαιολογία για τα πεπραγμένα τους.

17 Οκτωβρίου 2008,

Ιωάννα Μουτσοπούλου,
Μέλος της γραμματείας της ΜΚΟ ΣΟΛΩΝ